

STANOVISKO VLÁDY

k návrhu poslanců Petra Dolínka, Jana Hamáčka, Jana Birke, Aleny Gajdůškové a dalších na vydání zákona o podmínkách sdíleného ubytování distančním způsobem prostřednictvím digitálních platform (sněmovní tisk č. 1007)

Vláda na své schůzi dne 12. října 2020 projednala a posoudila návrh zákona o podmínkách sdíleného ubytování distančním způsobem prostřednictvím digitálních platform, a zaujala k němu **neutrální stanovisko**, přičemž upozorňuje na některé níže uvedené skutečnosti, které považuje za vhodné zohlednit v dalším legislativním procesu.

1. Vláda souhlasí s předkladateli, že v současné době existuje potřeba regulace sdíleného ubytování, které je v posledních letech velmi rozšířené a přináší celou řadu negativních jevů. V této souvislosti vláda připomíná, že v nedávné době byl na základě jejího návrhu přijat zákon č. 189/2020 Sb., který zavádí povinnost online platform předávat živnostenským úřadům na jejich žádost vybrané informace týkající se poskytování krátkodobého sdíleného ubytování.
2. Současně však vláda upozorňuje, že předložený návrh zákona vykazuje řadu věcných i legislativně technických nedostatků, které by měly být dořešeny, zejména upozorňuje na to, že návrh zákona nepůsobí jako ucelený právní text a je na mnoha místech víceznačný a nesrozumitelný. Obsah jednotlivých ustanovení má často spíše charakter proklamací, u nichž není zřejmé, zda mají závazný charakter. Není například zcela srozumitelně vyjádřeno, zda návrh zákona dopadá pouze na smlouvy uzavřené distančním způsobem, byť by se to z navrženého § 1 odst. 4 mohlo jevit. V takovém případě však vláda upozorňuje, že není vhodné, aby se daná problematika vztahovala pouze na smlouvy uzavřené distančním způsobem.
3. Návrh zákona je dále na několika místech vnitřně rozporný. Například z navrženého § 1 odst. 7 se jeví, že působnost zamýšleného zákona má dopadat i na osoby ubytovatelů, kteří nejsou podnikatelé, avšak § 3 odst. 1 naopak stanoví, že ubytovatel je podnikatelem. Tento rozpor by měl být v dalším legislativním procesu odstraněn, a to i s ohledem na skutečnost, že návrh zákona odkazuje na použití ustanovení § 1820 až 1840 občanského zákoníku, která však lze použít pouze na vztahy mezi podnikatelem a spotřebitelem. Současně vláda upozorňuje, že § 1 odst. 7 návrhu zákona je nepřipustnou nepřímou novelou živnostenského zákona.
4. Za nevhodné vláda považuje zavedení nového smluvního typu, kterým má být smlouva o sdíleném ubytování. Předpoklad předkladatelů, že ustanovení občanského zákoníku

upravující ubytování nelze na dané situace použít, jelikož ubytování v daných případech není poskytováno v zařízeních k tomu určených, nelze považovat za správný, jelikož aplikace § 2326 občanského zákoníku není závislá na určení funkce objektu ve smyslu veřejného práva, konkrétně stavebního zákona. Zavedení samostatného smluvního typu je podle názoru vlády nadbytečné a návrh zákona by se při zamýšlené regulaci měl být schopen vypořádat se stávající úpravou občanského zákoníku.

5. Vláda dále upozorňuje, že právní úprava umožňující obcím zasahovat do nakládání s nemovitými věcmi může být problematická i z hlediska souladnosti s ústavním pořádkem České republiky. Navržená právní úprava se dotýká především článku 11 a 26 Listiny základních práv a svobod. Zejména ustanovení § 9 návrhu zákona, umožňující obci regulovat obecně závaznou vyhláškou sdílené ubytování, případně ho na základě ne zcela jasně vymezených důvodů zakázat, může být vnímáno jako rozporné s článkem 26 odst. 2 Listiny. V této souvislosti vláda též upozorňuje, že na tuto právní úpravu dopadají směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu. Zejména možnost úplného zákazu poskytovat sdílené ubytování, byť je vázána na výjimečné případy, může být v kontextu výše uvedených směrnic nepřiměřená a tudíž v rozporu s právem Evropské unie.
6. Za nejasné považuje vláda také ustanovení navrženého § 7, které upravuje ukládání sankcí. Sankce má být podle odůvodnění návrhu zákona ukládána v přestupkovém řízení. Nicméně předmětné protiprávní jednání zákonem není výslovně označeno za přestupek, tudíž nemůže být přestupkem a nemůže být ani v přestupkovém řízení projednáváno a postihováno. V zákoně současně chybí jednoznačné určení věcně příslušného správního orgánu, který by měl taková protiprávní jednání projednávat.
7. Vláda také upozorňuje, že v rozporu s článkem 35 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (tzv. GDPR) neobsahuje odůvodnění návrhu zákona posouzení vlivu na ochranu osobních údajů, třebaže bude docházet ke zpracování osobních údajů ubytovaných. Je třeba si uvědomit, že novými správci osobních údajů budou často fyzické osoby, které nemají poskytování sdíleného ubytování za úplatu jako svou hlavní činnost a nejde ani o jejich povolání.
8. Návrh zákona je neprovázaný se zbytkem právního řádu České republiky a měl by být z tohoto důvodu podroben textové revizi za účelem odstranění nesouladu s jinými právními předpisy. Návrh zákona například nereflektuje novelu zákona o místních

poplatcích, která je účinná od 1. ledna 2020, neprovázanost je však možno vysledovat i na některých dalších místech navržené úpravy.

9. Návrh zákona je také na mnoha místech formulačně nesrozumitelný, nejasný a umožňuje celou řadu právních výkladů, a to i v základních otázkách. Návrh zákona též nepoužívá standardní legislativní techniku a působí tak matoucím dojmem.
10. V neposlední řadě vláda upozorňuje, že návrh zákona se dotýká služeb informační společnosti. Taková úprava je předmětem předběžného přezkumu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Návrh zákona by tedy měl být notifikován Evropské komisi.